

Korkuyorum Hem de Nasıl

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Şubat 2016

Zorunluluk olarak addedilen üç beş kıstasa rağbet etmenin getirdiği külfetle yükümlü olmak, akla zarar doğrusu. Biraz oradan biraz buradan derlediğim bir çizelge zihnimin çok ama çok gerisinde ve ne yazık ki; hayatın sunumuyla ön sıralara sızan bir seçenek. Seçenek demek pek akıl karı değil aslında. Sanırım içimdeki özlemi huzurun, kalıplara sığdıramadığım duygu ve düşüncelerle ısıklı çalıyor ve her nasılsa ufkun aydınlığına rağbet etmeyen düş kırımı hezeyanlarla oldukça siyaha bezenmiş bir tevafuk kadar rahmetini esirgemeyen gök kubbenin nazarında basit bir yıldız tozu olsam da.

Yılların dolduruşu, yıkımların haznesinde buhara karışan sakıncalı ne çok düş kırıntısı. Soluduğum en yakıcı hava: Adı hasret ve ölümlü pekişen ve hüznün sırdaş bir yankısı şu gönlün demlendiği en yakın kapı aralığı. Elinde anahtarla kayıpta şeytan ama her nasılsa müritlerine devretmiş nöbeti. Hayretler içerisindeyim doğrusu: İyilik ve güzelliğin rotası nasıl bir anda ibresini sakat ve sakıncalı anlamsızlıklarla bezemiş?

Korkuyorum hem de nasıl...

Uyanmaktan korkuyorum gün ışıdığında ve uyumaktan gecenin bir vakti. Yoksa gündüz uyuyup geceleri mi nöbet tutsam da tehir etsem zulmü ve ölümü?

Takılı aklım hem de nasıl.

Mihrabı yakın bildiğim bir güncenin unutulmuş hangi sayfasıysam...

Gömülü addedilen ne varsa hırpani bir boyutsuzluğu mesken tutmuş ve adı olmayan insanlarla eşleşen ihanet yüklü gölgeler yine karanlığın en kıdemli oynaşısı. Oysaki dingin bilirdim insan yüreğini ve sevgiyle çalkalanan bir ıssızlık olarak görürdüm devre arası düşlerini âdemoğlunun. Ya Havva kızları... Göreceli olduğunu bildiğimi iddia etsem de, sabit ve riyasız bir dokunuşun özlemindeyim: hani olur da son bulur devranın o çarpık süzgecinden geçmek bilmeyen ne kadar olumsuzluk varsa.

Önceleri endişe ettiğim ne varsa, çok oldu unutalı. Şimdilerde yeni meşguliyetlerim var ve geride kalan onca tortu tıkaşken kanallarını zihnimin borularının, asılsız bir edayla süregelen çalkantıyı görüp, düşünüyorum uzun uzun. Neye yarar, diyeceğinizi bildiğim için pek üstüme alınmasam da, sadece tehir etmeye gayretiyle ölümü ve acıyı, uzatıyorum saat dilimlerini: Hani olur da, gün sadece gün ışıyla eşleşir ve asla karanlık çökmez şu sefil yüreklere.

Sevmeye korkar oldum. Yitip gidenlerin ardından, biliyorum ki sevmek ve bağlanmak pek makul değil.

Nefret etmeyi de beceremediğim için, hissiz bir yürek fazlasıyla sıkıntı yaratmakta. Sevmeden olmuyor demek ki... Ya ayrı düşersem aşk bellediğim zincirin ucundaki halkalara eklediğim varlıklarla dolu iken sağım solum.

Sayısını unuttuğum yenilgiler yine en muzdarip olduğum gerçi somut verilerle ispatlamam mümkün de değil yine de boş gözlerle, rahvan bir kaygıyı bastırma gayretiyle sığındığım kucakları kolluyorum gün ertesi ve boynuma dolanan kollara yapışıyorum tüm kuvvetimle.

Sakıncalı korkularım var oldum olası hatta korkmaktan bile korkar olmuşken, hicap ettiğim farkındalıklarım sayesinde bir kademe daha yükseltiyorum huzursuzluğumun çitasını. Ne yersiz ne de gerekli ki adlandıramadığım bir rakımda buluşuyorum korkularımla. Gözünün ferî sönmüş ölüm meleği çalarken ıslığını, dilimde ve yüreğimde dua def ediyorum sancılarını ölüm denen illetin. Mümkün olmasa da en azından çabalıyorum.

Çocukların saf yüreklerine sığdırdıkları ne varsa, çalıyorum birer birer ve bu yüzden benzeşiyorum oncasıyla her ne kadar koca bir yetişkin olsam da, gönlü rahmetle dolu yine de uyumsuzluğumun cezasını çekip, bir köşede tek ayak üzerinde sobeliyorum nifak yüklü dokunuşlarını kötülüğün.

Sağım, solum sobe, demeye kalmıyor ki kocaman bir tokat yapışıyor yürek sesime. Belli ki yine bir yerlerde yanlış yaptım. Bulamadığım gerçekler mi yüreği iskalayan yoksa atfedilen sıfatlar mı bilfiil sorumlu olduğum. Sorunlu bir izlek iken geride kalan yaşanmışlıklar, ölgün bir dinginliğin özlemi sakıncalarını da doğuruyor hayatın türlü çirkinlikleri ile dolu iken dört bir yanımız.

İsli cümlelerde, adsız öznelerle ve çekince yüklü söylemlerle arz-ı endam eden her kim ise, görmezden geldiğim; belli ki dipsiz bir sanrı ile yüzleşmek kaderin bir uzantısı. Şimdi diyeceksiniz ki... Siz yine de demeyin ve asla inkâr etmeyin gerçekleri. Haddime düşmeyen bir cümle iken tehir ettiğim hayatın imlediği yine de sokulduğum bir gönül iken adını koyamadığım duyguların hâsıl olduğu, soluduğum aşkı ve sevgiyi kirletirler düşüncesi ile saklı tutuyorum kem gözlerden korumak adına.

İmgeler seğirttikçe bir cümleden diğerine, efkâr ağır basıyor ve boğuluyorum gözyaşlarına yenik düşüp ki boyunduruğu tüm anlamsızlığın en basireti bağlanmış kayıtsızlığım iken şu rahvan döngü.